

**Сьогодні в Україні вшановують
День пам'яті Героїв Небесної Сотні**

Пам'ятний день встановлено Указом Президента України 11 лютого 2015 року «Про вшанування подвигу учасників Революції Гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні» з метою увічнення великої людської, громадянської й національної відваги та самовідданості, сили духу та стійкості громадян, завдяки яким змінено не тільки хід історії нашої держави, а й наші ідеали демократії, права та свободи людини, європейське майбутнє України.

НЕБЕСНА СОТНЯ

Саме в ці дні під час Революції Гідності протистояння між українським народом і тодішнім режимом кремлівських агентів та зрадників сягнуло свого піку. Наприкінці 2013 року у центрі Києва зібралися студенти київських вишів, щоб висловити протест проти відмови тодішньої влади від курсу до Європи.

— Ніхто нікого не ображав, але «Беркут» жорстоко розігнав нас, — розповідає учасник тодішніх подій Анатолій — на той час студент Національної Києво-Могилянської академії. — Ми цього не очікували, але в наступні дні на Хрещатик, Майдан вийшли тисячі людей, щоб нас підтримати. Їхня кількість щодня зростала. Та свого апогею напруга досягла 20 лютого 2014 року: цей день увійшов в історію незалежної України як один із найтрагічніших...

Саме цього дня учасники протесту почали тіснити «беркутів» і зайняли приміщення Міністерства агрополітики. Незабаром силовики покинули Жовтневий палац та Український дім. Приблизно в цей же час з'явилася інформація, яка шокувала весь цивілізований світ: з готелю «Україна» по беззбройних громадянам почали стріляти. Прицільно. З професійної снайперської зброї.

Від куль снайперів гинули не тільки майданівці, а й прості містяни, випадкові перехожі, що опинилися на Майдані на той час. Так загинув від кулі батько одного з мітингувальників, який приїхав уранці з іншого міста, щоб передати сину теплий одяг,

гостинці від матері. Чоловік приїхав тільки-но дві години як з вокзалу, подзвонив сину й домовився про зустріч під годинником на Майдані. Разом з ним загинули ще кілька студентів, що принесли їжу та одяг на Майдан. Загинули й волонтери, що надавали медичну допомогу постраждалим.

— Активісти були вбиті дуже професійно. Так, що не давали шансів лікарям врятувати їм життя. Тому що дістали прямі влучання в серце, в сонну артерію, в легені, — розповідає на той час головний майданівський лікар Ольга Богомолець. — Їхні тіла знаходили на вулиці, деякі з них просто лежали на землі, їх накривали ковдрами або закривавленими синьо-жовтими прапорами...

«До останнього подиху пам'ятатиму ці дні...»

Якщо вірити кремлівським пропагандистам, то на Майдані взимку 2014-го зібралися «кримінальні злочинці, звичайні волоцюги й авантюристи всіх мастей і відтінків». Не сперечатимемося з достойними продовжувачами справи головного пропагандиста Третього рейху Йозефа Геббельса. А згадаємо й коротенько розповімо про тих, хто поклав тоді свої життя за краще майбутнє України.

Щербанюк Олександр, 46 років, з Чернівців. Загинув 20 лютого на Інститутській. Учасник усіх виборчих перегонів, член ВО «Батьківщина». Снайпер вцілив у нього просто біля чернівецького намету «Батьківщини». Олександр Щербанюк працював приватним підприємцем, займався будівництвом. У нього залишилась дружина, хвора мама та двоє дітей. На Майдані був з самого початку з перервами. Перед тим, як їхати на Майдан

востаннє, сказав дружині: «Справжній чоловік має бути там, де потрібні зараз люди, — на передовій».

Андрій Черненко, 35 років. Народився на Полтавщині, дитинство провів у Черкасах. Мешкав у Києві з дружиною Оленою та семимісячною донькою Яною. Олена працювала перекладачем у Посольстві України в Нідерландах. Андрій теж жив там чотири роки. Те, як живе Європа, бачив на власні очі. Часто казав друзям, що хоче, щоб українці мали змогу жити не гірше. А коли з євроінтеграцією не склалося, почав ходити на Народне віче. Майже щовечора, вклавши маленьку донечку спати, йшов на Майдан. 18 лютого він загинув від кулі снайпера. Був воїном і в мирний час. Коли Андрій служив строкову в армії в Мукачеві, то під час повені рятував мирних жителів. Тому Героя України пам'ятають у різних куточках нашої Батьківщини.

Роман Варениця, теж 35 років. Зі Львівщини. Його називали математиком від Бога. У школі був старанним учнем, відмінником. У родині Варениць був середнім з трьох синів. Вирішив стати вчителем математики, як мама. Навчався у Дрогобицькому університеті, вчителював у рідному Новояворівську, їздив на заробітки в Росію. Роман вирішив поїхати на Майдан, не попередивши батьків. Вони думали, що син у Львові. А Роман з побратимами вже був на Майдані. Там зустрівся з тіткою. Разом стояли на барикаді. Тітка носила бруківку, він — шини. В останній розмові з мамою Роман запевняв, що «добре, все буде добре...». Але 20 лютого його не стало. Куля снайпера завершила його земний шлях.

Володимир Кульчицький, 64 роки. Чоловік прийшов на Майдан, бо там тривалий час перебував його син Ігор, який входив до однієї із сотень. «Буду тебе захищати на Майдані», — казав Володимир синові. Та про власний захист не дуже дбав. Мав лише шолом. Загинув 18 лютого від вогнепальних поранень на барикадах біля Будинку профспілок. У чоловіка залишилось двоє дорослих синів та три онучки, а також 93-річна мати.

Серед тих, хто вийшов на Майдан заявити рішучий протест владі, були й громадяни інших країн, для яких Україна стала другою Батьківщиною

Михайло Жизневський, 25-річний білорус, член Самооборони Майдану. У 2005 році виїхав з Білорусі через політичне переслідування. Останнім часом жив у Білій Церкві. Захоплювався історією, міфологією, лицарським рухом, військовою справою. Друзі називали його «Локі» — на честь бога хитрості й вогню у скандинавській міфології. У Євромайдані брав участь із перших днів. 22 січня на вулиці Грушевського дістав

наскрізне поранення кулею в серце. 26 січня, в день народження Михайла, відбулася панахида за загиблим. Йому мало б виповнитися 26 років...

Зураб Хурція, громадянин Грузії. Проживав у Кропивницькому. На Європейській площі стояв на барикадах під кулями «беркутівців». Внаслідок нервового перенапруження не витримало серце.

Давид Кіпіані, 33 роки, земляк Зураба. Після поразки на виборах Михайла Саакашвілі разом з дружиною переїхав до Києва. Загинув від вогнепальних поранень. Михайл Саакашвілі сказав про Давіда так: «У Києві убитий Дато Кіпіані... Багато хто питає, що роблять грузини в Україні? Кажуть, що це не наша боротьба. А насправді на Майдані вирішується і доля Грузії...».

— Знаєш, мені у цьому багато чого довелося побачити, але такого жакіття, яке коїлося у ті дні на Майдані, прилеглих до нього вулицях, я не бачив і переконаний: не побачу, — розповідав мені полковник медичної служби у відставці **Анатолій Денисюк** — активний учасник тих подій. — Люди падали, вражені кулями снайперів, які вели вогонь з готелю «Україна», інших навколишніх будівель. Проте паніки в їхніх очах я не бачив. Натомість у них була сміливість, рішучість йти до кінця, до повної перемоги. Знаєш, до 20 лютого я, відверто кажучи, не був впевнений на всі сто відсотків у нашій перемозі. Але коли асфальт окропився першою людською кров'ю, зрозумів: дороги назад немає, бо влада втопить усіх нас у крові, якщо ми відступимо. Ніякі «беркути», ніякі «спецнази» вже не могли нас зупинити.

Героями Небесної сотні стали люди різних національностей, віросповідань, освіти, віку. Серед них громадяни України, Білорусі та Грузії. Наймолодшому з Героїв — Назарію

Войтовичу — було 17 років. Найстаршому — Іванові Наконечному 82 роки. Зі 107 Героїв Небесної сотні — три жінки: Антоніна Дворянець, Ольга Бура та Людмила Шеремет.

У ті тривожні й трагічні дні, коли сотні тисяч, мільйони жителів нашої країни відчували себе справжніми українцями, майданівці пропадали за нез'ясованих обставин. Потім їх знаходили зі слідами жорстоких катувань: переламаними руками й ногами, черепами. Таким чином влада намагалася залякати українців. Та — не вдалося!

Героями Небесної Сотні стали люди різних національностей, віросповідань, освіти, віку. Серед них громадяни України, Білорусі та Грузії. Наймолодшому з Героїв — Назарію Войтовичу — було 17 років. Найстаршому — Іванові Наконечному 82 роки. Зі 107 Героїв Небесної сотні — три жінки: Антоніна Дворянець, Ольга Бура та Людмила Шеремет...□

[Сергій Зяцьєв](#)

Кореспондент АрміяInform